

FARNI LIST

župnije Dolnji Logatec

Letnik 35, št. 5
MAJ 2015

V TEJ ŠTEVILKI:

- ⇒ RELIKVIJE
- ⇒ SEMINAR SV. DUHA
- ⇒ ALENKA REBULA TUTA
- ⇒ POSLANICA

RELIKVIJE SV. JANEZA PAVLA II. V LOGATCU

Sveti papež Janez Pavel II. je bil kanoniziran 27. aprila leta 2014. Za prvo obletnico njegove kanonizacije je naša župnija Sv. Nikolaja dobila od kardinala Stanislava Dziwisza relikvije svetega papeža, in sicer njegovo kri. Kardinal Stanislav Dziwisz, ki je bil papežev tajnik, in je še tedaj, ko je Karol Wojtyła vodil krakovsko metropolijo, zvesto opravljal to odgovorno poslanstvo, se je dobro zave-

dal komu služi, slutil je namreč, da bo papež takoj razglašen za svetnika. Zaradi tega je po vsakem pregledu pri zdravniku, ki ga je opravil Janez Pavel II. zahteval nazaj njegovo kri. Danes jo lahko podeli župnijam kot relikvije. Bila je moja velika želja, da bi naša župnija dobila njegove relikvije, ker sta moje življenje in poklic močno povezana z osebo Janeza Pavla II. Brez njega ne bi bil duhov-

<http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Stanisław Kardynał Dziwisz
Archiobiskup Metropolita Krakowski

Stanislaus Cardinalis Dziwisz
Dei et Apostolicae Sedis gratia
Archiepiscopus Metropolita Cracoviensis

Salutem et Pastoralem Benedictionem.

Praesentibus ostensam Nobis particulam

ex sanguine Sancti Joannis Pauli PP.II

in capsula collocatam examine facto authenticam declaramus
eamque ubique locorum fidelium venerationi exponi posse edicimus.

In quorum fidem etc.

Stanislaus card. Dziwisz
Stanislaus Card. Dziwisz

Cracoviae, die 27.04.2014 a.

nik. Bog je uslišal mojo prošnjo. Prepričan sem, da bomo po njegovi priprošnji dobili veliko milosti. Kardinalu sem pri srečanju podaril knjigo o župniji Sv. Nikolaja. Eminenca je vprašal, kako poteka versko življenje v Logatcu in ali poznamo nauk Janeza Pavla II. Na koncu je nas in našo župnijo blagoslovil. Krakovski metropolit zraven nam je poleg relikvij dal dokument, ki potrjuje, da je to papeževa kri, pokazal nam je tudi kapelo, v kateri je bil Karol Wojtyła posvečen v duhovnika dne 1. novembra leta 1946. Papeževa kri bo shranjena v naši cerkvi v relikviariju na Marijinem oltarju Gospodovega oznanjenja, saj je bilo življenje svetega očeta močno povezano z Devico Marijo (TOTUS TUUS). Imeli bomo možnost priporočati se papežu in moliti po njegovi priprošnji. Sveti Janez Pavel II. je zavetnik družin, mladine, poklicev, trpečih, misijonarjev,

itd. Na farni dan bomo njegove relikvije slovesno položili v relikviarij in jih počastili.

Slava bodi Bogu Očetu in Sinu in Svetemu Duhu za tako veliki

dar, ki smo ga po Božji ljubezni prejeli in katerega se neizmerno veselimo. Bogu bodi čast in hvala vekomaj. Amen.

Rafael

VSTALI GOSPOD JE NA DELU (OB SEMINARJU ZA IZLITJE SV. DUHA)

V Logatcu poteka seminar za izlitje Svetega Duha. Vsako nedeljo se pridružujejo novi obiskovalci. Vsak s svojo zgodbo. Nekateri jo želijo podeliti v zahvalo, v spodbudo, da bi videli, kako Gospod spreminja naša življenja. Tako smo slišali že dve pretresljivi življenjski zgodbi, ki sta nagovorili večino, če že ne vseh. Ob poslušanju se mi je porodila misel, kako malo smo duhovno prebujeni, kako si (večinoma) ne upamo ničesar povedati ali si svetovati. »Ne bojte se!« se glasi Jezusov pogosti stavek. Ker seminar še poteka, ne bom pisala o njem, pač pa o dogajanju ob njem.

V zadnjem času sem postala pozorna na različne molitvene namene, ki so zame nekaj novega. Opozorila bom na dva, ki sta se me zelo dotaknila.

Pričevalka na seminarju, foto Marjana Perkovič

Molitev za žrtve med vojno in po njej.

V vseposvojitvi (gibanje za spravo) si izberemo človeka, ki smo ga poznali ali slišali zanj ali pa ga izberemo sami, čeprav ga nismo ne poznali ne slišali zanj (<http://vseposvojitvev.si/>) in molimo zanj oz. opravljamo za pokoj njegove duše kaj dobrega. Da je to nujno potrebno, sta me prepričala dva primera, katerima sem bila priča.

Gospa v najboljših letih, visoko na karierni lestvici, brez finančnih problemov, vzgojena brez vere, išče nekaj ali Nekoga, ki bo prinesel mir v njeno življenje. Smisel. Na raznih krajih. Tudi v cerkev je prišla. Tu je pravzaprav začela resno iskati. Nekaj jo je privlačilo. Tako zelo, da je hotela na romanje v Jezusovo deželo. In je šla. Prvič. In naslednje leto drugič. In obakrat je doživela

velik telesni odziv (čisto jo je »zvilo«), čeprav prej popolnoma zdrava in tudi dan po tem. Vedno na kraju, posvečenem žrtvam holokavsta, v Jeruzalemu. In v pogovoru sva odkrivali osupljive stvari. Oče njenega dedka (četrt generacija nazaj) se je boril v prvi svetovni vojni na avstrijskem bojišču. Bil je odličen ostrostrelec, večkrat odlikovan borec. Vojaško gledano: izreden vojak. Ustrelil je veliko nasprotnikov. Glede na kraje, kjer se je boril, sva sklepali, da je pod njegovimi streli padlo tudi veliko Judov. Kako je ta človek umrl in kako so umrle žrtve, ni vedela. Vedela pa je, da je dalo njeno sorodstvo kar nekaj borcev tudi v drugi vojni. In da tega nihče nikoli ni obžaloval. Bog zanje ni obstajal. Bili so privilegirana družina po vojni. Ona pa neznosno trpi, hodi po pokopališčih in ne ve zakaj. A je začela spoznavati, da

bo treba zadoščevati za vse žrtve, ne glede na to, ali je bil kdo res kriv ali ne. To je sploh ne zanima. V njej ni sovraštva ne do sorodnikov ne do nasprotnikov, ampak ena sama spravljivost do vseh. Kadarkoli daruje za mašo za te ljudi, moli in opravlja dobra dela, najde mir. A pot je še dolga, pravi.

Pa še pričevanje mlajše ženske: *Nespravljivost Slovencev jo je zelo bolela. Hotela je nekaj narediti. Pa ni vedela, kako se lotiti zadeve. Prijatelj ji je povedal, da obstaja spletna stran, kjer si izbereš dušo in zanjo moliš. In je šla brskat. Pred tem jo je malo zaskrbelo. Pa je vseeno kliknila. V Božjem imenu, je še rekla. In kdo se ji je izpisal? Spreletelo jo je: ime je bilo enako imenu njene že pokojne mame, priimek pa enak priimku njene že pokojne stare mame. Nobena od njenih mam ni umrla v vojni, a dejstvo, da je »dobila« dušo, ki*

je nosila ime in priimek njej najbližjih oseb, jo je ganilo. To je bilo zanj znamenje, da je na pravi poti ...

V letu, ko se spominjamo konca 2. svetovne vojne, ne bom nikjer paradirala. Tudi ne bom gledala krvavih zvezd na zastavah. Rada pa bi opozorila, kako velike stvari lahko dela Gospod, če ga prosimo. In prositi je potrebno. Za nas, zaradi nas in za naše otroke. Za blagoslovljeno Slovenijo. Maše, kjer se posebej moli za duše umrlih enega ali več rodov nazaj (imenujejo se maše za ozdravitev družinskega debla), potekajo v vsaki slovenski škofiji. Nam najbližja je Ljubljana (v Dravljah). Naši rodovi so v vojni in po njej ogromno pretrpeli in to se nezavedno prenaša na mlajše generacije. Dovolimo, da v te globoke rane krivic, sovraštva, nasilja, zapovedanega molka, skrivanja ... vstopi Jezus, ki ozdravlja.

LjuT

SLOVESNO SOMAŠEVANJE SLOVENSКИH ŠKOFOV OB 70. OBLETNICI KONCA DRUGE SVETOVNE VOJNE

V soboto, 16. maja 2015, bo v baziliki Marije Pomagaj na Brezjah ob 10. uri slovesno somaševanje slovenskih škofov ob 70. obletnici konca druge svetovne vojne ter za vse žrtve medvojnega in povojnega nasilja. Sveto mašo bo daroval ljubljanski nadškof metropolit msgr. Stanislav Zore OFM.

DRUŽINA – NAJBOLJ OGROŽENA STVARNOST (5. DEL)

Že pokojni kolumbijski kardinal Alfonso López Trujillo je v zvezi z ideologijo gender povedal nekaj zelo pomembnega: „Čudno je, da so si nekateri drznili brez globljega proučevanja kot demografski ideal predstaviti družino s samo enim otrokom in se pri tem celo sklicevati na sveto nazareško družino.“ Takšna ideja o samo enem otroku je po njegovem mnenju ustva-

rila „demografsko zimo“, ki je zajela vso Evropo. Pravi, da je ne imeti otrok neka-kšna „bela kuga“. In to v resnici kaže na „pomanjkanje upanja, ravnodušnost do življenja, zavračanje kakršnega koli sistema vrednot, egoizem, ki je postal zapoved.“ Ta neizprosni egoizem pa pelje, kakor pravi kardinal, v „nihilizem, ki ima za

posledico kolektivni samomor v demografskem smislu“.

Da, kolektivni samomor! Kot kaže, Evropa danes izvršuje ta kolektivni samomor. Evropa je zavrnila Boga in se popolnoma obrnila k svetu. Boga zanjo ni več in tako polagoma ubija samo sebe.

Kardinal Angelo Bagnasco, ki je trenutno predsednik

italijanske škofovske konference v zvezi z današnjim položajem krščanske družine pravi: „Zdi se, da je zdaj družina postala grešni kozel, kot nekakšen izvor vsega hudega našega časa. Čeprav je v resnici življenjski prostor dobrega človeštva. Ideološka razlaga spola je postala prava diktatura, na vsak način hočejo razbiti identiteto moškega in ženske. Ali mar hočejo danes iz šole narediti taborišča za prevzgojo, za indoktrinacijo?“ Treba se je zavedati, da otroci niso predmet eksperimentiranja, pa najsi se tisti, ki bi to radi počeli še tako trkajo po prsih, da so znanstveniki in strokovnjaki. Družina se ne sme pustiti prestrašiti. Starši imajo pravico se odzovejo jasno in odločno. Glede vzgoje ni nobene višje instance, kakor so starši. Mednarodno pravo glede človeških pravic je tu jasno, starši imajo izvirno in neodtujljivo pravico, da sami vzgajajo svoje otroke.

V Italiji, kjer je debata o ideologiji spola in njeni vpeljavi v vrtce in šole morda korak pred nami, so se razmere precej zaostri- le. Tako so na primer skušali ukiniti proslavo dneva očetovstva, češ da to žali tiste otroke, ki imajo za starša dve lezbijke. Država ustvarja velik pritisk tudi na novinarje. Državni urad proti diskriminaciji (UNAR) je celo napisal nekakšnih „deset zapovedi“ za novinarje – kdor jih prekrši, mu grozi, da ga vržejo iz novinarskega združenja. Recimo: ne sme se več uporabljati izraz „naravna družina“ ali „tradicionalna družina“, ne sme se več pisati o tem, da sta za celovit otrokov razvoj potrebna oče in mama itd. To je prava diktatura relativizma. V ozadju so baje prostozidarski lobiji, saj imajo ti ogromno denarja in politično moč (zlasti v Italiji je to močno opazno).

Za konec še resnična anekdota. V

Londonu je trg, ki se imenuje Hyde park, kjer lahko vsak govori, kar hoče. Nedavno se je zgodilo, da je prišel tja neki spreobrnjenec iz Amerike in je začel govoriti proti homoseksualnosti in pri tem v glavnem bral iz Svetega pisma, kjer sv. Pavel govori, da je homoseksualnost gnusoba ipd. A kaj se zgodi? Nenadoma to ni več kraj svobode govora, ljudem je zavrelo, poklicali so policijo in ti so ga aretirali in peljali v zapor. Čez nekaj dni, ga je sodnik vprašal: „Pa kaj si ti storil?“ Ta mu pojasni, da je bral iz Svetega pisma. „Pa ali samo to?“ – „Da, samo to.“ Sodnik nikakor ni mogel razumeti, zakaj so ga vrgli v zapor, ko pa je samo bral iz Svetega pisma. Zanimivo je, da ta človek ni razglašal nobene svoje ideje, bral je samo Sve- to pismo. To je danes svobodna, napredna, liberalna in strpna Evropa.

*(Nadaljevanje
prihodnjič.)*

V sklopu Nikolajevih srečanj in Socialnega tedna Vas župnija Dolnji Logatec vabi na predavanje z naslovom

NOTRANJA MOČ IN SAMOSTOJNOST ZA SVET MIRU

**četrtek, 21. maja, ob 20. uri
v Jožefovi dvorani medgeneracijskega doma.**

Predavala bo Alenka Rebula Tuta,
pesnica, pisateljica in strokovnjakinja s področja psihologije

Za ustvarjanje miru potrebujemo veliko moči. Ovirajo nas strah, odvisnost od odobravanja, otroške izkušnje neupoštevanosti, ločenost od lastnih želja in pristnih teženj. A vedno spet imamo možnost, da se preusmerimo. Življenje je polno priložnosti, če ga gledamo z otroškimi, svežimi očmi.

Prisrčno vabljeni!
Povabite tudi znance in prijatelje!

*Vstop prost, Bog pa vam povrni vaš prostovoljni dar,
s katerim boste omogočili obisk zanimivih gostov tudi v prihodnje.*

POSLANICA PAPEŽA FRANČIŠKA ZA 52. SVETOVNI DAN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE

Dragi bratje in sestre!

Četrta velikonočna nedelja nam predstavi podobo Dobrega Pastirja, ki pozna svoje ovce, jih kliče, jih hrani in jih vodi. Na to nedeljo že več kot 50 let obhajamo Svetovni dan molitve za duhovne poklice. Vsakokrat nas spomni na pomembnost molitve, da bi, kot je Jezus rekel svojim učencem: »... gospodar žetve ... poslal delavce na svojo žetev.« (Lk 10,2) Jezus to naroči, ko po dva in dva pošlje apostole in dvainsedemdesetere učence, ki jih je bil prej poklical (Lk 10,1-16). Če je Cerkev »po svoji naravi misijonarska« (Ad gentes, 2), se krščanska poklicanost resnično lahko rodi samo znotraj misijonske izkušnje. Poslušati in slediti glasu Kristusa, Dobrega Pastirja, se mu pustiti pritegniti in voditi ter mu posvetiti svoje življenje, tako pomeni dopustiti Svetemu Duhu, da nas

vede v to misijonsko dogajanje. Sveti Duh v nas prebuja željo in nas opogumlja, da svoje življenje radostno darujemo in ga razdajamo zaradi Božjega kraljestva.

Darovanje lastnega življenja v tej misijonski drži je mogoče le, če smo sposobni iti iz sebe. Zato ob 52. Svetovnem dnevu molitve za duhovne poklice želim razmišljati prav o tem posebnem »izhodu«, ki je poklic, ali bolje, o našem odgovoru na Božji klic. Ko zaslišimo besedo »izhod«, nam misel takoj pohiti k začetkom čudovite ljubezenske zgodbe med Bogom in njegovim ljudstvom, zgodbe, ki vodi preko dramatičnih dni v egiptovskem suženjstvu, Mojzesove poklicanosti, osvoboditve in poti v obljubljeni deželo. Druga Mojzesova knjiga, ki govori o teh dogodkih, predstavlja prapodobo ce-

lotne zgodovine odrešenja in tudi temeljno dinamiko krščanske vere. Prehod iz suženjstva starega človeka v novo življenje v Kristusu je odrešitveno delo, ki nam prihaja po veri (Ef 4,22-24). To prehajanje je pravi in resnični »prehod«, je pot posameznega kristjana in celotne Cerkve, odločilna preusmeritev celotne osebe k Očetu.

Začetek vsakega krščanskega poklica je ta temeljna smer izkušnje vere: verovati, pomeni zapustiti samega sebe, zapustiti svojo lagodnost in togost lastnega jaza, da bi svoje življenje lahko osredinili v Jezusu Kristusu. Zapustiti kakor Abraham lastno deželo, oditi na pot z zaupanjem, vedoč, da bo Bog pokazal pot v novo deželo. Tega »izhoda« ne smemo razumeti kot podcenjevanja lastnega življenja, lastnega čutenja, lastne človečnosti; nasprotno, kdor se poda

na pot hoje za Kristusom, najde življenje v izobilju, ko samega sebe dá povsem na razpolago Bogu in njegovemu kraljestvu. Jezus pravi: »Vsak, kdor je zapustil hiše ali brate ali sestre ali očeta ali mater ali otroke ali njive zaradi mojega imena, bo prejel stokratno in dobil v delež večno življenje.« (Mt 19,29) Vse to ima svoje globlje korenine v ljubezni. Kajti krščanska poklicanost je predvsem klic ljubezni, ki priteguje in vodi preko sebe, osebo razsredišči, »sproža nenehen izhod vase zaprtega jaza v jaz, ki se podarja, in prav v tem podarjanju najde sebe in Boga« (Deus Caritas est, 6).

Izkušnja izhoda je osnova krščanskega življenja, še posebej za tiste, ki se odločijo za posebno služenje evangeliju. Je drža stalnega spreobračanja in preobrazbe, stalnega vztrajanja na poti in prehajanja iz smrti v življenje, kar obha-

jamo v vsej liturgiji: je velikonočna skrivnost. Od Abrahamove do Mojzesove poklicanosti, od Izraelovega potovanja po puščavi do spreobrnjenja, ki so ga oznanjali preroki, vse do Jezusovega misijonskega potovanja, ki doseže vrhunec v njegovi smrti in vstajenju, je končno poklicanost vedno tisto Božje delovanje, ki nam omogoča iziti iz našega začetnega stanja, nas osvobaja vsake oblike suženjstva, nas iztrga iz navajenosti in ravnodušnosti ter nas usmerja v veselje občestva z Bogom in z brati. Odgovoriti Božjemu klicu, torej pomeni pustiti, da nas izpelje iz naše lažne ustaljenosti, da bi nas usmeril na pot k Jezusu Kristusu, ki je začetek in konec našega življenja in naše sreče.

Ta proces izhoda ni pomemben le za posameznika, temveč je misijonsko in evangelizacijsko dogajanje vse Cerkve. Cerkev je

resnično zvesta svojemu učitelju, ko je sama »v izhodu«, ko ni pretirano zaskrbljena zase, za lastne strukture in lastne dosežke, ko je bolj usmerjena k Božjim otrokom, da bi jih srečala v njihovih resničnih situacijah, in je pripravljena trpeti skupaj z njimi. Bog gre iz sebe zaradi ljubezenskega odnosa znotraj Svete Trojice, sliši krik svojega ljudstva in se zavzame za njegovo osvoboditev (2 Mz 3,7). K takemu načinu bivanja in delovanja je poklicana tudi Cerkev: Cerkev, ki oznanja veselo novico, gre naproti človeku, z Božjo milostjo ozdravlja telesne in duševne rane ter skrbi za reveže in pomoči potrebne.

Dragi bratje in sestre, ta osvobajajoči izhod, ki nas vodi h Kristusu in k bratom, je ključ za polno razumevanje človeka ter za človeški in družbeni napredek v zgodovini. Poslušati in sprejeti Gospodov klic ni za-

sebna in intimna stvar vsakokratnega čutenja temveč je konkretna, resnična in celostna odločitev našega bitja za služenje Božjemu kraljestvu na zemlji. Zato krščanska poklicanost, zakoreninjena v zrenju Očetovega srca, sočasno vabi k zavzetemu delovanju za osvoboditev bratov in sester, predvsem najbolj revnih. Jezusov učenec ima odprto srce za neskončno Božje obzorje in njegova zaupnost z Gospodom ni nikoli beg pred življenjem in pred svetom, temveč nasprotno, »ga oblikuje za misijonarja v skupnosti« (Evangelii gaudium, 23).

Dinamika izhoda, ki vodi k Bogu in ljude, napolni življenje z veseljem in smislom.

Te besede namenjam predvsem mladim, ki zaradi svoje starosti in pogleda na prihodnost, ki je še pred njimi, znajo biti razpoložljivi in velikodušni. Neznano in skrb za prihodnost ter vsakodnevne negotovosti lahko ohromita ta njihov zagon, razblinijo njihove sanje do te mere, da mislijo, kako se nima smisla potruditi in da krščanski Bog omejuje njihovo svobodo. Nasprotno, dragi mladi, ne bojte se iziti iz samih sebe in se podati na pot! Evangelij osvobaja, spreminja in polepša naše življenje. Kako lepo je, ko te Božji klic preseneti, ko sprejmeš njegovo Besedo ter hodiš po Jezusovih stopinjah v zrenju Božje skrivnosti in v velikodušnem

podarjanju bližnjim. Vaše življenje bo vsak dan bolj bogato in bolj srečno!

Devica Marija, vzor vsake poklicanosti, se ni bala izreči svoj »fiat« – zgodi se Božjemu klicu. Tudi nas spremlja in nas vodi. S pogumno vero je Marija izrazila veselje pravega izhoda iz same sebe in zaupala Bogu svoje življenjske načrte. Nanjo se obrnimo, da bomo popolnoma razpoložljivi za načrt, ki ga ima Bog za vsakega izmed nas. Naj v nas raste želja iti iz sebe, z veseljem drugim naproti (Lk 1,39). Naj nas Mati Devica varuje in prosi za vse nas.

*Frančišek
Vatikan, 29.
marca 2015*

KOLOFON

Izdaja: *župnija Dolnji Logatec*

Odgovarja: *Janez Kompare*

Glavni urednik: *Alen Širca*

Naklada: *700 kos*

Spletni naslov: <http://zupnija-dolnji-logatec.rkc.si/>

Prispevke pošljite na naslov: farni.list.logatec@gmail.com do 15. v mesecu.